

Anatomia humana

SOBRE EL REPARTIMENT DEL PA

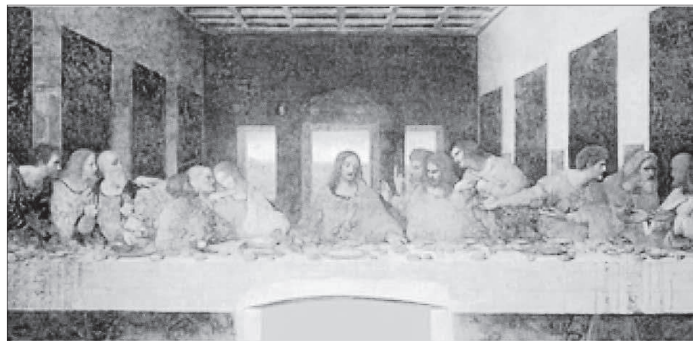

Jorge Bello
Metge Pediatre

A més de turistes, que sou benvinguts, aquest dijous de Setmana Santa ens duu el record, la tradició d'un sopar immortal. Que amaga, i alhora ens descobreix, entre d'altres, una lliçó que em proposo de comentar. Ja sé que no sóc ningú per comentar matèries tan superlatives, però em permeto d'intentar-ho, perquè si me'n surto hauré fet una obra bona, i n'estaré ben orgullós.

Penso en el repartiment del pa. D'un únic pa, que és Ell mateix, en reparteix una part per a cadascú, i és lògic suposar que va repartir parts més o menys iguals. És l'Eucaristia, el cos del Crist que arriba a tothom sense distincions de cap tipus, ni diferències de qualitat o quantitat. Hi ha un misteri de fe en l'Eucaristia, però ara jo vull quedar-me amb el concepte, avui tan necessari, que el repartiment del pa es va fer per a tots per igual, fins i tot per a qui seria traïdor.

❖ **AQUEST REPARTIMENT** és una manifestació sublim d'un amor la intensitat del qual no podem comprendre, però al qual tothom pot acollir-se. És igual d'evident que es tracta d'un repartiment equitatiu: la unitat es divideix en tantes parts com persones hi ha, i

☞ *El repartiment equitatiu del pa, és a dir, de la riquesa, la feina, l'habitatge, és avui més que mai un encàrrec d'Aquell que en va donar-nos exemple*

no en sobra res. Tot, per tant, és per a tots.

Aquest concepte ja l'havíem vist, tot i que amb una connotació diferent, quan hi havia gana i no hi havia res més que un poc de pa i de peix. Ell va fer multiplicar els pans i els peixos fins assolir l'objectiu d'alimentar tothom que hi era, i no consta que hi hagi sobrat res ni que ningú no hagi agafat més del que li pertocava.

La justícia i la condició equitativa queden aquí ben paleses. L'entorn d'aquell moment era de crisi: molta gent i poc de menjar, i és en aquesta mena de circumstàncies, de crisis, on el «tot per a tots» assolix la categoria d'imperatiu.

Em permeto de pensar que, més enllà del misteri eucarístic i de la poderosa força d'amor que hi té a dins, hi ha una lliçó amagada, però alhora ben a la vista, sobre el repartiment del pa. Si aquest repartiment del pa és equiparable a la distribució de la riquesa, i jo crec que ho és, vet aquí que tenim la lliçó més magistral i més autoritzada sobre la justa distribució del béns a la Terra.

❖ **LA TERRA, EL NOSTRE MÓN,** hem d'intentar que no sigui una vall de llàgrimes, perquè l'equitatiu reparti-

ment del pa d'aquell Sopar ens diu clarament que si Aquell va entregar-se per tothom, fins i tot per al traïdor, nosaltres ens hi hem d'aproximar tot demanant, o més aviat exigint, que el pa sigui per a tots per igual, i que el repartidor no se'n quedi amb més que la resta.

❖ **EL FET DE PRESIDIR** la taula no és motiu per aprofitar-se'n. Ben al contrari, obliga a la transparència.

El repartiment equitatiu i just del pa, és a dir, de la riquesa, la feina, l'habitatge, la protecció dels més vulnerables i dels menys afortunats, és avui, per tothom, una feina inexcusable perquè és encàrrec d'Aquell que ho va fer de primera, i en fer-ho va deixar ben sentat el precedent, l'exemple a seguir.

El repartiment del pa inclou el traïdor, i també qui fa mal fet, i qui des-trueix en comptes de construir. Tots aquests rebran el pa, perquè són persones igual que tothom, però al mateix temps els caurà el càstig. És el perdó, però no pas l'oblit, i alhora és justícia.

No sé si me n'he sortit. Ara, en aquest dijous de Setmana Santa, dia del Sant Sopar, dia de l'Eucaristia, de l'oració al mont de les oliveres, i dia també de la traïció, convido a pensar en el just i equitatiu repartiment del pa. Asseguts a taula, benvinguts turistes, penseu en el pa, i quan torneu a casa, mireu de repartir-lo de la forma més equitativa i més justa que us sigui possible.

bellocat / jordibell@gmail.com

Es racó d'en Cambreta

ESTATS, TERRITORIS, DEMOCRÀCIA

Gustau Juan Benejam

A la fi es va produir al Congrés dels Diputats el debat que amb tanta passió demanava el circ mediàtic: el debat sobre Catalunya.

Et parit mus, i va parir un ratolí. No podia ésser d'una altra manera: el nacionalisme espanyol fa temps que està massa arreu; i l'hora dels estats nacionals ha passat, ja.

El debat, però, no és anecdòtic. El problema pens que és més de fons: és que el poder real ja no és en mans dels estats sinó dels grans poders econòmics, i el seus interlocutors són de caràcter supra-estats. Als estats els queda poca cosa més que controlar el seu entorn més immediat: som-hi.

Més enllà de vells fonamentalismes, el debat de Catalunya és només un símptoma, però en tenim d'altres a prop. A l'esperit de l'actual Constitució espanyola, tan sacralitzada, es consagrava el principi de subsidiarietat, pel qual la gestió de

la cosa pública, la de tots, s'havia de fer el més a prop possible dels ciutadans; açò donava sentit a l'estat de les autonomies; racionalment, aquest fet duia implícit emmagir l'administració central de l'Estat. Però l'Estat s'hi ha resistit i s'hi resisteix.

❖ **QUINA PROVA MÉS CLARA** d'açò, que l'intent de buidar de contingut l'administració més pròxima als ciutadans que, amb una reforma de la llei de bases de règim local -amb l'excusa de «racionalització i sostenibilitat de la Administració Local», buida de competències la majoria dels ajuntaments i dona més força a les anacròniques diputacions, a la vegada que es mantén intacte un pesant aparell d'Estat, «per tal de protegir la política oficial del control popular», com escrivia el professor nord-americà Noam Chomsky?

El problema no és només d'Espanya, és general. A la França, que ara administra el barceloní Manuel Valls, es volen també suprimir administracions inferiors, regions, també en nom de la racio-

☞ *Els actuals estats perden poder a les mans d'instàncies superiors i volen conservar-lo fent-se enfora de la ciutadania, retallant o buidant de contingut institucions inferiors i alliberant-se, així, del control popular; d'allò que és la vertadera essència de la democràcia*

nalització i la sostenibilitat econòmica. I a Itàlia, governada per un altre esquerrà atípic, Matteo Renzi, provinent de l'administració local -fins arribar a primer ministre va ésser alcalde de Florència- es planteja la reducció de les províncies, pels mateixos motius. Però, se'n reduiran també les administracions centrals, que ells dirigeixen?

❖ **ALTRES ESTATS** han actuat de manera més intel·ligents, Bèlgica per exemple, on han solucionat el problema mitjançant un millor repartiment del poder territorial: la federalització.

El periodista i escriptor Josep Ramoneda escrivia, tot comentant la diferent actitud del govern britànic amb el referèndum d'Escòcia i els partits estatals d'aquí en relació a Catalunya: «La diferència és que Cameron el pensa guanyar i ells pensen que el perdrien», si es celebren, es clar.

Els actuals estats perden poder a les mans d'instàncies superiors i volen conservar-lo fent-se enfora de la ciutadania, retallant o buidant de contingut institucions inferiors i alliberant-se, així, del control popular, d'allò que és l'essència de la democràcia.